

1001 grunner til ikke å komme ut ...

+ den ene jeg forsto

Disse tekstene ble samlet inn i forbindelse med en workshop i Pride House under Oslo Pride 2023.

Tekstene er skrevet av modige late bloomere som tørr å dele øyeblikket de forsto at de ikke lengre kunne fortsette det livet de levde.

For oss er innholdet viktigere enn den litterære formen, så tekstene er uredigerte og skrevet av personene selv.

Det har blitt gjort flere forsøk på å samle historier til late bloomere, både for å vise mangfoldet og å hjelpe andre til å forstå at de ikke er alene i sin kamp. Men av ulike grunner har det ikke lyktes å publiseres som helhet før nå!

Vi håper tekstene kan være støttende for andre som lurere og for alle som leter etter noe de ikke vet at de savner.

Det har vært mulig å delta anonymt. For de som ikke ønsker å være anonyme står deres navn på den siste siden.

Takk for alle fantastiske bidrag!

Kjenner du deg igjen i noen av tekstene ta kontakt med Late Bloomer Ladies i FRI – vi støtter hverandre uansett hvor langt vi har kommet i våre prosesser.

deg løste
spenninger
kunne føle

Alt falt på plass da lukten av deg løste opp årelange spenninger i meg - og jeg omsider kunne føle hva det vil si å holde rundt og om en kvinne.

Deltaker 1

Jeg er skam, som
deg at du har funnet
en man skulle tro
er i voksen alder. I
ikke kjennes det
kuldrene mine. Jeg
lytt kapittel i livet
så anner meg

Jeg slår av tv-en med et panisk rykk, og hiver fjernkontrollen bort i toseteren, som om jeg har brent meg. «Hva i svarte er dette her?» sier jeg høyt til meg selv mens sjokket herjer i hodet mitt. Først kjenner jeg meg forvirra, så forbanna, og så veldig, veldig fortvila. Det er vanskelig å kjenne på de følelsene som dukker opp, og jeg tenker at nå er det for alvor i ferd med å rable fullstendig for meg. Angst vet jeg godt hva er, depresjon kan jeg ut og inn, men å plutselig bli så vanvittig tent av to damer som har sex ved en kjøkkenbenk, i en middelmådig dramaserie, det aner jeg virkelig ikke hvordan jeg skal forholde meg til. Hva i all verden gjør jeg nå? Tenker jeg, mens de halv-erotiske bildene jeg nettopp var vitne til, danser rundt i hodet mitt.

Den umiddelbare reaksjonen er å fiske fram fjernkontrollen mellom sofaputene og å skru på tv-en igjen. Jeg blir frenetisk gjennom strømmetjenesten, for å finne tilbake til serien

jeg nettopp så, for å teste ut om det som nettopp skjedde faktisk var tilfelle, og ikke bare noe jeg innbilte meg. Jeg spoler tilbake og ser den aktuelle sexscenen igjen, og igjen, og igjen og igjen, og igjen, for å få et slags svar. Etter noe sånt som tolv repriser av den nevnte sex-scenen, er reaksjonene mine stadig de samme, bare enda mer intense. Jeg er ikke spesielt mye klokere, men jeg er overbevist om at dette må jeg finne ut mer om. Jeg aner bare ikke hvordan.

De neste dagene er jeg fullstendig oppslukt av kvinner. Jeg tenker på kvinner, fantaserer om kvinner, drømmer om kvinner, og ser tiltrekkende kvinner absolutt over alt. Det kjennes som en slags besettelse, og den vil ingen ende ta. Har de mannfolka jeg har vært borti vært så ubrukelig at dette er løsningen? Tenker jeg for meg selv. Dette kan vel ikke være normalt? Jeg er over førti år, og har aldri likt damer på den måten før! Av de jeg kjenner som er skeive, så har jeg inntrykk at de alltid visst eller forstått at de er skeive, men noen ganger vært nødt til å skjule den de egentlig er fram til voksen alder. Dette kjenner ikke jeg meg igjen i, i det hele tatt.

Jeg bare våknet opp en dag, og begynte plutselig å like damer. Jeg tenker og grubler så jeg nesten blir syk av angst og uro i tida som kommer, og føler meg veldig aleine med følelsene og opplevelsene mine. Men uansett hva jeg gjør eller prøver å tenke, så forsvinner følelsene ikke, men de blir bare sterkere og sterkere. Da jeg noen uker senere skal innom fastlegen min i et annet ærend, bestemmer jeg meg for å si det høyt. Jeg vet at fastlegen min selv er skeiv, og jeg kvinner meg opp alt jeg har, for å legge fram det nye «problemet» mitt. «Jeg tror jeg er skeiv», sier jeg. «Gratulerer», sier h*n. «Så bra for deg at du har funnet det ut. Det er faktisk vanligere enn man skulle tro, det å finne ut at man er skeiv i voksen alder. Det er flere som deg der ute». I det øyeblikket kjennes det ut som tusenvis av kilo faller av skuldrene mine.

Jeg er så letta, men også redd. Et nytt kapittel i livet mitt starter nå, og jeg både gleder meg og gruer meg til veien videre.

Jeg selv, under overflaten
, depresjon, å føle
En mektig prosess
etter at jeg
fortrengte legning
gte iden til
Den trengte
met rase inn

Jeg var i 2010 en 29 år gammel mann og var godt gift med min kone. Vi hadde nettopp flyttet til Norge for å bygge videre vår familie, fordi Norge er et bra land for familier, hadde jeg lest i en artikkel.

Inne i meg under overflaten var prosessen en annen - en sorg, depresjon, å føle seg fortapt, selvmordstanker, skam. En mektig prosess hadde begynt å pakke seg ut etter at jeg forlot hjemlandet - min fortrengte legning og for den saks skyld fortrenget identitet hadde begynt å rase inni meg. Den trengte plass. En identitetskrise. En skummel reise inn i det ukjente.

Kaldsvette, søvnløse netter, mageknip, taushet og kaos. En dans i ilden.

Så kom plutselig en dag beslutningen om å tørre å komme ut, skille meg, gå min vei, ta vare på meg selv, gråte de tårene som hadde samlet seg. Og så kom jeg ut, gikk min vei, tok imot raseri, skuffelse og harde ord fra nære. Men jeg sto stødig som et fjell - for jeg hadde begynt å bety noe for meg selv.

Husk, den dagen kommer egentlig ikke plutselig, det er en sum av alt du gjør for deg selv. For noen kommer denne dagen aldri. De forblir i fangenskap av massene som skal mene mye om dem og skal dirigere deres liv med trusler og hat. Ikke la din dag ikke komme. SKAP din dag. Kom ut! Vær fri!

Hjertet med kaffe
jeg bare gråt. Hele
Fikk prate med
- når går det over
en kvinne?
Den kloke personen
med blikket ned
Piddonen sa

Opp som en løvinne

Jeg tenker på øyeblikket jeg først ble forelsket. En kvinne ga meg et varmt smil og en kaffekopp. Inni meg skjedde det en eksplosjon av velvære jeg aldri hadde opplevd før. Jeg var paralyisert. Satt i stolen og kikket tomt framfor meg mens jeg holdt kaffekoppen stødig på armlenet. Kjente at hver celle i flommet over av noe fantastisk og ukjent. Hjertet dundret i brystkassa og det ble tungt å puste. Innsiden av lårene... Jeg ble en løvinne. Kaffekvinnen var gått av sted for lengst og jeg, jeg var alene.

Dager med eufori. Jeg trodde i min naivitet at jeg oppførte meg som vanlig, men alt var nytt i meg. Alt jeg hadde lest om romantikk og som jeg trodde bare var vakre ord og tullele poesi, ble til sannhet i meg.

Så ble jeg fersket. Alt stivnet i meg av frykt. Jeg som av natur var ekstremt lojal, utholdende, hadde masse stamina. Jeg, den trofaste, kunne ha blitt blåst bort fra min verden i løpet av sekunder om ikke kaffekvinnen hadde gått videre, trodde jeg. Men hun var jo intetanende. Om hvilken effekt hun hadde utgjort i livet mitt. Jeg visste ikke først at jeg glødet, lyste, strålte, lo, sukket, at hele meg avslørte at jeg var nyoppvåknet. Nå innså jeg det.

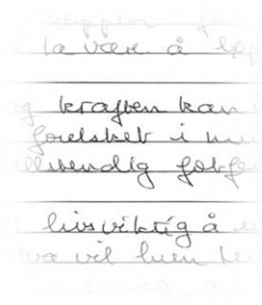
Mannen min spurte om jeg var blitt forelsket i en annen mann. Jeg svarte ærlig nei. For jeg ville være ærlig. Jeg skjønnte ikke først at svaret ikke egentlig var ærlig. Han spurte flere ganger. Vi kom nærmere hverandre, så ble vi fjernere. Forelskelsen gikk jo over i sorg over alt det fantastiske som aldri skulle bli noe av. Som jeg aldri skulle få oppleve. Hjertet mitt knakk tvers over helt av seg selv en dag og jeg bare gråt. Hele tiden. Alltid. Ble

sykemeldt. Jeg fikk prate med et klokt menneske og jeg spurte: når går det over? Dette at jeg blir forelsket i kvinner? Den kloke personen tenkte nøye og svarte sakte med blikket ned. Ville ikke være for brutal, personen sa: I min erfaring, går det ikke alltid over.

Det var i dette øyeblikket det gikk opp for meg.

Den første biten av meg selv sank inn på riktig plass.

Mannen min spurte meg flere ganger om jeg fortsatt ville være gift med han, i starten var svaret ja. For det var oss mot verden, vi klarte alt sammen. Vi to, for alltid. Det var en selvfølge. Jeg sank. Ble veldig liten. Samarbeidet dårlig. Den kloke personen jeg gikk og pratet med sa jeg måtte øve meg på å samarbeide bedre med mannen min, for uansett ville vi alltid være foreldre sammen. Uansett om jeg ble eller om jeg gikk. Jeg øvde meg lenge på å samarbeide godt. Det ga meg ro til å kjenne at jeg ikke var laget for så intim nærhet med en mann. Ro og kraft nok til en dag å si at jeg ikke ville være gift lenger. Det var grusomt. Det var bare vondt for alle parter. Så fikk vi hjelp i all den vonde sorgen. Hjelp fra naboer, jobben, venner og familievernet. Vi sluttet å være gift, men vi sluttet aldri å være foreldre. Alle rundt oss så at vi ikke fungerte som par og familie i ett hus lenger. Ingen var overrasket. Vi er fortsatt foreldre sammen. Vi er fortsatt en familie, en familie som bor i to leiligheter.

Det er så lenge siden, vi var så unge! Jeg er 18 og hun er 19. Vi har vært venner lenge og deler tiden vår mellom studier, hobbyer og lange spaserturer og samtaler, der vi gjensker verden i vårt eget bilde. Vi er uatskillelige. Vi har nok blitt litt mer taktile de siste månedene, med lange og varme klemmer som vi kommer ut av med latter og tull.

På kvelden, etter yoga, er vi på vei hjem da det begynner å regne, og vi løper leende for å finne et buskur. Det er mørkt, og det er ingen i de våte gatene. Vi smiler og ser stille på hverandre på en usedvanlig følsom måte. Hun tar hånden min og kysser den forsiktig. Jeg kysser henne ømt på kinnet og stryker hennes langt, krøllete hår. Vi omfavner hverandre, og ord er nytteløse. Vi ser inn i hverandres øyne lenge og innser at vennskapet vårt er i ferd med å ta av mot nye horisonter. Jeg føler meg svimmel. Jeg skjelver ... Jeg blir redd.

Hodet mitt sier "NEI! Redd deg selv! Hva kommer hun til å tenke? Vil du virkelig miste din aller beste venn?" I løpet av et kvart sekund innser jeg at jeg er forelsket i bestevennen min, og jeg mister fotfestet. Det viktigste er å gjemme seg. Å skjule denne enorme kjærligheten som åpner opp for alt som alliansen mellom hjerte og kropp har forsøkt å fortelle meg i alle disse årene. Deres enhet som gjenspeiler den beste og mest autentiske delen av meg selv. Fremfor alt: å skjule sannheten som denne alliansen avslører, mens hodet mitt skriker "fare".

Den kvelden taper hodet mitt kampen. Alliansen mellom hjerte og kropp vinner. Hjertet invaderer hele kroppen min i en uimotståelig bølge, og lysten er her. Alt åpner seg inni meg, og ingenting kan holdes tilbake. Vi omfavner hverandre og kysser. Og danser en stille dans. Lenge.

Det er som om verden ikke lenger eksisterer, bare vi to. Som ved et trylleslag forsvinner fordommene som samfunnet har påtvunget oss gjennom århundrene. Vi bader i kjærlighet, og denne dagen tar vi imot den med takknemlighet, som den mest kostbare gave den er. Hun og jeg kaster oss ut i det totalt ukjente i denne annerledes kjærligheten og omfavner denne vanvittige gave hvis konturer vi nå må oppdage for å gjenskape oss selv i det nyoppdagede ... og lære alt på nytt.

Livets strøm førte oss etter hvert til forskjellige himmelstrøk. Det var en annen tid før internett ... Formateringen kom tilbake for fullt med mann og barn, jobb, hus og banklån. Hodet var fornøyd. Med årene skrek hjerte-kropp alliansen stadig høyere om alvorlig feil i systemet. Sannheten levde videre. Homobevegelsen ble sterk og hodets formaninger svakere. Stadig flere valgte Alliansen som hadde måtte holde seg i hvilemodus i skapet lenge. Etter så mange år av levd liv, så mange utfordringer, så mye ytre og indre press, men også mange gleder underveis, ble det å komme ut anerkjennelse av en indre styrke som har ført meg nærmere den jeg virkelig er. Dette gjelder alle livets aspekter: jeg står opp for meg selv som aldri før. Dette kan ingen ta fra meg. Det har frigjort energi til å leve et enklere og helhetlig liv. For nå synger hodet, hjertet og kropp den samme melodi.

Hver og en av oss har bare én eneste fast følgesvenn gjennom tilværelse. Nemlig oss selv. La oss stråle ut den ubetinget aksept for den vi er.

Deltaker 5

fra.
Det er øyeblikkene
og ble i hver
sittende i sofa
rom, i spåing
intens og rik

For meg var det ikke ett øyeblikk. Ikke en lysende, plutselig innsikt. Jeg vet ikke helt hva det er å være lesbisk på riktig måte. Eller bifil, som må være ordet for en som meg. Det jeg vet.

Den dype myke dammen av ømhet i meg på grunn av brystet ditt, sett fra siden. Der huden er blekere enn armen og magen.

At øynene dine fortsatt holder fast i meg, selv om det er et år siden jeg så deg.

-Det må jo være sex hørte jeg i begynnelsen, inni meg. Fra en kanskje yngre meg, som ser livet i absolutter. Og, samtidig, kjenner jeg hvordan midten av kroppen min bliver litt flytende når jeg husker ditt brune lår rundt midjen min. en drøm jeg våknet andpusten fra. Der du trekker meg inn mellom bena dine, først med blikket, så med hele deg og hele meg.

At jeg husker de myke faste putene i håndflaten din, rett under fingrene. Mot mine fingertupper mens vi sovner. Øyeblikket hvor jeg lar meg selv trykke litt der, tør å følge hvordan det er i meg: at fingrene mine vil utforske deg. Kjenne vevet ditt der i hånden, levende mot mine fingre.

Din søvnige stemme som sier, overrasket: det der føles godt. Lukten av deg om morgenen.

Jeg husker ikke øyeblikket der jeg begynte å ville, med deg. Men jeg husker at det ikke sjokkerte meg. At jeg lurte på om det burde det. Jeg. Som hadde vært gift med en mann i mange år. Hadde elsket og vært forelsket i menn.

Hvis oppveksten min hadde vært mindre en overlevelsesøkt, ville det kanskje vært plass, overskudd, til å oppdage bredden i meg selv? Kjenner at det ikke spiller noen rolle. Jeg er glad for de kjærlighetene jeg har hatt. For fantastisk sex (og masse ikke-fantastisk). Jeg er, overrasker det meg å oppdage, glad for å være som jeg er, med alt det der. Om det er sånn eller sånn -fil. Det føles ikke rart eller som noe spesielt for meg. Kanskje det var noe av det deilige da vi møttes? Det var heller ingen big deal for deg.

Bilder flyter forbi når jeg leter etter "når": skulderen til den første kvinnen jeg kjente tiltrekning til. Smilet, den brede, vakre munnen med en skjev fortann, hos den neste. Da den døren er åpnet, strømmer kroppens minner gjennom meg: hennes følsomme håndflater mot ansiktet mitt. Bleke skuldre under mine hender. Suget av lyst i meg da hun kledde seg til fest, med et frekt blick i speilet til meg. Natten på klubb, øynene hennes mørkner mens hun holder lighteren for meg. Vi puster hverandre i blikket. Det er like sterkt som med menn. Det er noe i tillegg – fordi jeg er eldre, med en annen erfaring. Åpnere for å la meg selv være som jeg er.

Kanskje ett av øyeblikkene er da den tidligere mannen min satte ord på at jeg var tiltrukket av henne? Ordene husker jeg ikke. Men naturligheten hans bor i kroppen min som en bit av trygghet.

En stund etter sa hun med den mørke luggen, de vakre øynene, til meg: "Jeg tror du er det mennesket jeg har møtt som er friest i hodet". Noe sånt.

Konklusjonen? Avslutningen? Er ikke en tanke med ord. Det er blickene våre, du og jeg. Blikkene som ble og ble i hverandre, den sommerettermiddagen. Sittende i sofaene, tidløs sveving i et vakkert rom, spåing i kaffegrut, historiefortelling, en intens og viktig uke sammen.

Som et stup, da jeg lar meg selv bli hos øynene dine. Slipper taket i forbehold. Begynner å gløde av fryd i magen.

Jeg falt pladask.
Gangen var annerledes.
Verdensbildet mitt.
Hele livet, alle planene
vei tilbake.

Jeg falt pladask. Det hadde jo skjedd før. Men denne gangen var annerledes. Denne gangen raste alt. Verdensbilde mitt. Identiteten min. Forlovelse. Baby i magen. Hele livet, alle planene - alt var ødelagt. Og det var ingen vei tilbake.

Det var dødsstraff for homoseksualitet i det landet, der jeg forelsket meg for første gang for 2 år siden.

1001, 1002, 1003... Jeg venter fortsatt på en god nok grunn.

Deltaker 8

Jeg ble kjent med langt vord i landet langt fra familien og tidligere venner. Nå var min sjans til å endelig undersøke denne tiltrekningen jeg har hatt for kvinner i hele mitt liv. Alle små-crushene.... En kvinnelig kjæreste ville jeg ha. "Det er aldri for sent" er mitt livsmotto, og det gjelder også nå. Jeg var 60 år.

Etter å vært skilt i 4 år, følte jeg meg klar for ny kjæreste. Jeg hadde ikke hatt en date på 32 år. Nå blir det lett å finne noen, tenkte jeg, siden det finnes nettsider for slik. Det første spørsmålet jeg fikk på nettsiden var "Er du interessert i menn eller kvinner"?

I hvert fall ikke menn, skjønte jeg.

Jeg befant meg langt nord i landet, langt fra familien og tidligere venner. Nå var min sjanse til å endelig undersøke denne tiltrekningen jeg har hatt for kvinner i hele mitt liv. Alle små-crushene. Alle hadde det slik som meg, trodde jeg, at de var tiltrukket begge kjønn, men nå skjønner jeg at dette ikke stemmer.

Jeg så for meg at alle befant seg på en skala fra 1-10, hvor 1 var heterofil og 10 var homofil. For det meste i mitt liv befant jeg meg mellom 3-5, men nå skjønnte jeg at jeg hadde vippet over til de høyere tallene, kanskje 7-9? En kvinnelig kjæreste ville jeg ha.

«Det er aldri for sent» er mitt livsmotto, og det gjaldt også nå. Jeg var 60 år.

Selv om jeg synes det var skummelt, la jeg ut en annonse. Etter noen dager hørte jeg fra ei i samme by og vi møttes. Det var ikke “love at first sight,” men etter hvert ble vi utrolig glad i hverandre. Det følte helt riktig ut. Vi var åpne og ærlige med hverandre om alle ting og jeg var endelig ærlig med meg selv. Det var absolutt ingen følelse av skam eller flauhet. Det var bare deilig.

Å, så lenge jeg hadde ventet!

Da jeg fortalte min familie og mine venner, var alle utrolig glade på mine vegne. Mye mer enn jeg hadde forventet. Merkelig nok, hadde jeg ikke følt at jeg var inne i et skap før jeg kom ut av det.

For en lettelse det var å være ærlig med meg selv. Og så deilig det var å ha et forhold med en skjønn kvinne.

Endelig.

Det er langt over 1001 ganger jeg har tenkt at jeg ikke er normal som blir så betatt av kvinner. Lenge har jeg vært redd for å bli tatt i å hvile blikket på en bar skulder, se litt for lenge på ei vakker kvinne. Eller at et nytt kvinnelig bekjentskap skal forstå at jeg kan bli interessert i mer enn vennskap. Jeg har forelsket meg i klassevenninner, har utforsket jenteforelskelser som ung voksen. Vært sammen med gutter, tilpasset meg, innbilt meg at å gjøre 'som alle andre' var det eneste riktige. Fakta er at jeg er lesbisk.

Det er langt over 1001 ganger jeg har tenkt at jeg ikke er normal som blir så betatt av kvinner. Lenge har jeg vært redd for å bli tatt i å hvile blikket på en bar skulder, se litt for lenge på ei vakker kvinne. Eller at et nytt kvinnelig bekjentskap skal forstå at jeg kan bli interessert i mer enn vennskap. Jeg har forelsket meg i klassevenninner, har utforsket jenteforelskelser som ung voksen. Vært sammen med gutter, tilpasset meg, innbilt meg at å gjøre 'som alle andre' var det eneste riktige. Fakta er at jeg er lesbisk.

Hvordan jeg er kommet frem til det kan ikke beskrives av en enkel hendelse. Det er mange luftlommer, mange øyeblikk der jeg har turt å kjenne etter. Det har tatt meg mange år å akseptere. De seks siste årene har jeg gjemt meg i et skap med skyvedør, skjøvet den litt opp, så litt mer, og så blitt redd og lukket den helt igjen.

Samtidig som jeg har gjemt meg har jeg turt å sjekke ut om jeg faktisk er den eneste som, selv om jeg lenge har visst at det er damer jeg liker, har giftet meg med en mann og fått barn. Det er jeg ikke, vi er mange! - mange flere enn du som leser dette tror.

Jeg er snart 50 år, å tillate meg selv å gi slipp og være meg selv er en modningsprosess. Samtaler med andre damer som også blomstret sent i livet, har definitivt vært til stor hjelp. Det finnes flere inkluderende felleskap - det er gull verdt.

Jeg er nå mindre redd for å bli dømt, bli sett på som veldig annerledes, skuffe. Jeg er et bedre menneske, ei bedre mor, ei bedre datter, ei bedre venninne, ei bedre kollega, ei bedre kjæreste når jeg gir slipp og ikke lenger lurte meg selv.

Og jeg blomstrer ved at jeg har fått en spesiell plass i ei annen kvinnes hjerte.

*Dit den vil hun er
lyper. Gnisten av
forelska. Det fyller
med skrek. Lesbisk
er. Som et lyn, men
For når lynet slår
vesen i mils omkrets
Og skulle noen ha
ville tordenbraket*

FORVANDLINGEN (desember 2019)

Jeg stanser bilen og musikken stilner. Ute snør det tett. Snart er frontruta dekket av snø. Snøvær er ikke det verste for den som vil forsvinne. Jeg sitter i en Citroën Picasso. Stor og stygg, men veldig praktisk. Jeg har ikke hatt de store forventninger til materielle goder, hus, hage og familieliv, men har like fullt fått i rikt monn, synes jeg. Kanskje litt for mye. Der inne er store flater med gulv som skal vaskes. Fire barn gleder seg til jul.

Helst vil jeg sette i gang bilen og musikken, fortsette å kjøre rundt i snøværet. Ikke gruble så fælt, bare gi meg hen. Kanskje jeg kan få kreftene tilbake, om jeg bare tillater meg å drømme meg bort litt. Snart skal jeg inn og rydde og vaske og alt det der, men først vil jeg bare være her for meg selv og la tanken vandre dit den vil. Hun er vakker. For et smil! For noen lepper. Gnisten av begjær treffer tanken. Du er forelska. Det fyller meg med fryd, det fyller meg med skrekk.

Lesbisk? Spørsmålet lyser opp alt jeg er. Som et lyn, men ikke helt som et lyn likevel. For når lynet slår ned vet hver fugl, hvert sansende vesen i mils omkrets det, at lynet har slått ned. Og skulle noen ha blunket og gått glipp av det, ville tordenbraket vitnet så alle hørte. Denne hemmeligheten er det bare jeg og min tause Citroën Picasso som kjenner.

Savn av pupper og kvinnekropp -

«Du, du skulle ikke fått deg en jentekjæreste?» sa plutselig gubben en dag. «Hva?» Hva var det han sa? Jentekjæreste? Hvor kom dette fra? Denne tanken hadde ikke streifa meg. Men gubben hadde tenkt mye på hvorfor jeg hadde lite lyst på sex. Så kom dette forslaget. Jeg husker det som det var i går. Dette er kanskje tre år siden nå.

I tiden etterpå, kom det til overflaten minner fra den perioden i livet jeg hadde jentekjærester. I mange år var det guttekjærester, men også noen år med jentepartner. Før jeg møtte gubben og gifta meg. Nå som gubben hadde pirka bort min partnererfaring med jenter, begynte gode opplevelser med jentekropp og sex å dukke opp. Å elske med gutter og jenter, har noen fellestrekk, men mye er forskjellig.

Jeg trodde jeg hadde lagt jentekjæresteforhold bak meg. Men etter lang tid, begynte jeg nå å kjenne savn etter pupper. Og kvinnekropp. I førstningen bagatelliserte jeg det, og turte ikke si det høyt. Jeg syntes det var litt pinlig. Gubben hadde åpna opp en lukket boks med savn. Måtte jeg begynne å forholde meg til dette igjen nå? Voksne unger, mangeårig og trygt ekteskap, tomannsbolig, hytte. Ja ja, ekteskapet vårt har vel vært innom de krisene som er vanlig, men vi har kommet oss gjennom med respekt, dype samtaler og parterapi. Vi reddet ekteskapet gjennom en runde på to år i parterapi. For noen år siden. Vil anbefale det på det sterkeste. Vi hadde vært skilt uten. Jeg har tenkt å fortsette å være gift med denne mannen.

I tillegg har jeg slitt en del med helsa, og brukt mye tid og krefter på dette. Skulle det nå dukke opp enda et område jeg måtte forholde meg til? Om liv og helse? Jeg følte faktisk i lang tid at jeg orket ikke flere områder å bearbeide nå.

Men savnet etter jentekropp vokste. Og lysten på jentesex. Nå hadde jeg også turt å snakke med gubben om det. Og en kusine. I fjor sommer tror jeg det var. Likevel greide jeg ikke ta dette på alvor.

Hva ville ungene si? Venninnene? Er det normalt å være gift med en mann, og ha jentekjæreste i tillegg? Var jeg bifil? Eller? Hvilken fil var jeg nå? Jeg hadde trudd jeg var hetero, jeg. I alle år jeg var gift. Inntil gubben rota rundt i denne stengte boksen med gode opplevelser fra jentekjærestetiden min. Jeg hadde vel lukket det kapittelet.

I desember i fjor, 2022, googla jeg for første gang foreningen FRI, for å se om det fantes noen steder eller mennesker å kontakte. Kanskje flere enn meg slet med dette samme? Der fant jeg LBL, Late Bloomer Ladies. Etter å ha gått dit på treff i vinter, har jeg skjönt at jeg strir med å komme ordentlig ut av dette skapet.

Hvordan leves slikt liv? Tør jeg be en dame på date? Har ikke turt enda. Men å komme inn i dette fellesskapet har vært svært godt. Her er det ingen som synes jeg er rar. Forresten, det vet jeg ikke noe om. De sier det i alle fall ikke. Jeg møter bare respekt og forståelse. Og støtte. Jeg er glad jeg har tatt denne indre stemmen min på alvor. Jeg greier ikke lengre å fortrenge den.

Men jeg har fått en ny frustrasjon; er jeg panfil? Aldri hørt det før. Lærte det på LBL-møte. Uff, disse filene. Er det så farlig da? Bare man som voksen får det godt med seg selv og kjærlighetslivet sitt sammen med en annen eller andre voksne?

trans-queer, men
t talt ikke
menn, ikke-binær
gender-queer og
merkbart som
ungdommen driver
nte jeg å
men "er jeg
t binder

Det har alltid vært vondt når jeg blir omtalt som fag hag. Det gir mening, for jeg er tross alt bi, og usynliggjøring av bifile er kjipt.

Pride-paraden har alltid vært årets beste dag. Snodig hvor viktig paraden er for meg, jeg som ikke har vært forelska i andre damer på årevis. Kanskje det er kombinasjonen av energien her og at bi-synlighet er viktig for meg?

Det er alltid gøy å titte på gutta i Pride Park. Haha, det føles som jeg har en indre bifil mann, og han koser seg med å smugtitte på gutta.

Mannen min og jeg spøker iblant med at det er jeg som er mannen i forholdet, selv om vi er et hetero-passing ektepar. Jeg føler meg queer, men bifile feminister er selvfølgelig queere. Det er fint å være gift med noen som er så trygg i sin maskulinitet at jeg kan være barskere enn ham uten at han føler seg truet.

Jeg er cis og hetero-passing, og det gir meg privilegier som jeg prøver å være bevisst. Som cis er det ikke mulig for meg å forstå transfolk fullt ut, men jeg forstår nok til å respektere at selvfølgelig er transkvinner kvinner. Jeg blir litt satt ut av at noen vil være kvinner hvis de ikke må... Men de må vel faktisk, da. Tenk om jeg kunne slippe å måtte innfinne meg med at jeg er kvinne? Det høres deilig ut. Men jeg har aldri ønsket å være mann.

En dag prøver jeg en binder. Jeg føler meg kul og eksperimentell, dette er sånt ungdommen driver med (herregud, når begynte jeg å omtale noenogtjue-åringer som «ungdommen», er jeg 80?) Uansett, det viser seg at binder er FANTASTISK. Trangt og

jævlig, men det er jo en bh også, og i motsetning til en bh så gjør en binder faktisk bra ting med puppene mine. Det føles som om jeg ikke har pupp i det hele tatt, og det er en herlig frihetsfølelse. Tenk om pupp var valgfritt! Jeg hadde aldri valgt pupp da. Pupp er fine greier på andre, men å faktisk ha det selv? Nei takk. Det er jo objektivt sett en stress kroppsdel, da. Ingen liker å gå med bh.

Etter hvert skjønner jeg at genderqueer og ikke-binær er en ting. Jeg har egentlig visst om de kategoriene lenge, men ikke skjønt at de kunne gjelde meg. Jeg trodde man måtte føle det så sterkt, eller være veldig kul, eller noe. I ettertid føler jeg meg dum som ikke skjønte det, men jeg tenker også at det er bra at jeg ikke tok for gitt at jeg ikke var kvinne bare fordi jeg ikke følte meg helt hjemme i kvinnekategorien. For kvinner kan gjøre hva som helst. Vi kan ha et hvilket som helst kjønnsuttrykk. Og kjønnsroller er uansett bare søppel, for alle. Men jeg kan strekke meg til å innrømme for både meg selv og verden at jeg er ikke-binær.

Kanskje jeg skal tørre å gå med et genderqueer-flagg i paraden? Men tenk om noen spør meg om kjønnsidentitet! Da må jeg ha et skikkelig svar, og det synes jeg ikke jeg har. Jeg er jo åpenbart født som kvinne, det kan alle se. Jeg klarer ikke å forklare hvorfor det er viktig for meg å ikke være kvinne, det føles frekt mot kvinner, og det føles ikke som om jeg klarer å forsvare det logisk. Det er litt flaut at folk kan se at jeg ble født som kvinne, uten at jeg helt skjønner hvorfor det skal være flaut. Og det er jo ikke som om jeg innbiller meg at jeg er Trans™ med stor T.

Jeg husker det året jeg gikk i rosa kjole i paraden, det var moro og følt som jeg gikk i drag. Joda, jeg er kvinne, men rosa kjole er så Barbie-aktig stereotyp damete at det ble mer som om min indre skeive mann gikk i drag. Det passer faktisk innmari bra i Pride-paraden.

Men en dag prøver jeg å gå i drag som mann. Herregud, så fint. Jeg begynner å grine. Hvorfor er ikke dette en ekte person? Men jeg er født som dame og er gift med en fantastisk fyr. Jeg må jo bare innfinne meg med at jeg er dame. Transfolk er en av de mest marginaliserte minoritetene vi har.

Selvfølgelig er jeg ikke trans. I hvert fall ikke "trans" trans, sånn som trenger behandling og greier. Bare å tenke tanken føles som et overtramp, som om jeg prøver å stjele en minoritetsstatus jeg ikke har, vanne ut kampen for de som står midt i den. Er ikke "trans" folk som vet fra de er barn at noe er feil? Født i feil kropp og sånn? Okei, jeg har alltid hatt følelsen av at noe er feil, men jeg har ikke trodd at det var kjønnen mitt? Jeg hater riktignok å ha pupper, men jeg liker da å gå i kjole? For jeg har blitt flink til å kle meg, til å finne klær som er feminine uten å være så sukkersøte at jeg blir stressa, klær som ikke klemmer for ubehagelig, men som likevel gir illusjonen av «riktige» proporsjoner. Jeg har smale hofter, og skulle gjerne hatt en guttete fasong, men puppene stikker kjepper i hjulene for det. Så isteden har jeg perfektionert kunsten å kle meg som en type dame som jeg er komfortabel med å være. Sånn cirka, i hvert fall.

Kvinner kan være hva som helst. Vi kan ha et hvilket som helst kjønnsuttrykk. Vi. Vi. De? Jeg har aldri følt meg som del av «oss damer», «vi jentene», whatever. Men det er jo ikke så rart, ikke alle er flokkdyr, og det er lett å føle seg utafør i et samfunn med trange skjønnhetsnormer og mye fullstendig koko forventninger til kvinner og kvinnelighet. Patriarkatet suger.

Det er ingenting galt i å være kvinne. Kvinner kan se ut sånn som de vil, oppføre seg sånn som de vil, og det mener jeg fra dypet av mitt hjerte. Jeg kan ikke se noen grunn til å ikke innfinne meg med at jeg er kvinne, det er ikke noe galt i å være kvinne, vel? Og hvorfor skal kjønn spille noen rolle, egentlig? Kjønn spiller ingen rolle for hvem jeg forelsker meg i. Behøver det å spille en rolle for hvem jeg er? Jeg har jo aldri ønsket å være mann. Tror jeg. Hva er en mann, anyway? Menn har trange og kjipe kjønnsroller de også, og jeg har perfektionert kunsten å være dame på min måte, og det burde være nok. Det er litt stress å være meg, men livet er aldri bare enkelt for noen av oss.

Statistisk sett er jeg midt i livet. Jeg burde ha skjont det før hvis jeg var en transmann. Transfolk er Esben Esther Pirelli Benestad, eller folk med skjeggstubb og kjoler. Litt usikker på om jeg noensinne hadde hørt om en trans MANN før Elliot Page, men, altså... man burde vel merke det hvis man egentlig er mann? Det er sjelden å være trans, har jeg

hørt. Greit nok at jeg er ikke-binær, og det er jo også en type transperson, men det er veldig usannsynlig at jeg skulle være en transmann. Jeg er en kjønnteori-forlest posør som har midtlivskrise, vil jeg tro.

Hva er en mann, egentlig? Hvis jeg hadde vært født som mann, ville jeg vært en sånn mann som han jeg er gift med. Lett. Men han er ikke en veldig typisk mann. Jeg er mer «mannete» enn han på en del områder, til og med. Selvfølgelig ikke på alle. Vi er bare to mennesker, med ulike sider, og trenger ikke å forholde oss til stereotypier om menn og kvinner.

Når jeg ser menn på gata, så hender det jeg ser på dem og blir litt misunnelig. Tenk å kunne få lov til å bare være en fyr? Det virker fredelig. Bare få lov til å være, eksistere, puste og slippe å føle seg så synlig. Men hvis jeg føler at det virker fredelig å få lov til å være en fyr, så er det kanskje bare et tegn på hvor patriarkalsk samfunn vi lever i. Etter hvert får jeg vite at også ikke-binære har lov til å operere bort puppene. Pupp ER faktisk valgfritt! Det bryter ut en jubel inni meg. Og først da skjønner jeg hvor ille det har vært for meg å ha den kroppsdel, at jeg har hatt en byrde som har tynget ned hele meg, både kroppen og sjela, i 30 år. Plutselig kjennes det som om jeg kan puste ved tanken på egen kropp, også i framtida, også på gamlehjemmet. Plutselig finnes det noe jeg gleder meg til, noe som gir meg håp.

Men samtidig har jeg dårlig samvittighet for å ønske å kvitte meg med puppene. De er jo fine, kan jeg ikke bare leve med dem? Det føles så synd. Kunne jeg donert dem bort til noen som ønsker seg dem, hadde jeg gjort det på dagen. Men jeg vil virkelig ikke ha pupper, og selv om det er et vanvittig normbrudd å fjerne dem, så gjør jeg det likevel. Det føles som den mest ultimate egenomsorgen jeg noensinne har gitt meg selv.

Og først etter at puppene er borte, så skjønner jeg at jeg egentlig aldri har klart å være helt til stede i min egen kropp. For første gang i livet mitt skjønner jeg hva yogainstruktøren EGENTLIG mener når hun sier at vi skal «være i kroppen». Jeg klarte det aldri før, men siden jeg ikke visste hvordan følelsen skulle være, så jeg la ikke merke til at den manglet. Uten pupper og med nok testosteron i kroppen, så begynner kroppen

min endelig å kjennes ut som et hjem. Den er ikke lenger bare et stativ for hjernen, eller enkelt-kroppsdeler jeg kan konsentrere meg om å kjenne etter. Kroppen min er meg, den er et sted det kan oppleves helt ok å være.

Etter noen måneder på testosteron begynner jeg å like stemmen min, uten at jeg har skjønt at jeg mislikte den før. Jeg er plutselig glad i kroppen min, helt uten videre, uten å kjempe hardt for det. Den kjennes god å ta på, den føles fin, og den kjennes riktigere. Og mannen min viser seg å være begeistret for denne utgaven av meg også.

Egentlig er jeg akkurat det samme mennesket, jeg bare ser litt annerledes ut og er mer til stede i meg selv.

Og først nå, når jeg ser konturene av den nye kroppen, og det føles mulig å leses som noe annet enn en kvinne, så klarer jeg å innrømme for meg selv at jeg ønsker å sees på som mann. Jeg klarer å kjenne etter i kroppen og følelsene, og innse at jeg sannsynligvis er en fyr. Jeg kan ikke forklare det rasjonelt. Det er ikke logisk. Men jeg tror det kan være sant likevel. Jeg mener fremdeles at kjønnsroller er søppel, og at hårlengder og oppførsel og seksualitet og kroppsfasong ikke dikterer kjønn. Du kan være helt lik meg og være kvinne. Men jeg er tilfeldigvis en transmann.

Da jeg møtt
da hjertet mitt
Da var det plutselig
visste med en gang
tidspunkt i fremtiden
og så tilbrakte jeg de neste måneder og år med mine egne
tanker og avgjørelser. Jeg hadde to barn og jeg ønsket dem å få et godt og trygt liv.

Da jeg var en ung jente, visste jeg ingenting om at to jenter eller to gutter kan være kjærester. Og jeg var sammen med gutter, som alle jenter jeg kjente. Jeg tenkte at det var helt normalt, men det som andre følte og snakket om, følte jeg ikke i det hele tatt. Det var ok å være sammen med menn, men det var mye senere, jeg skjønnte hva det egentlig betyr å være forelsket, å føle det, jeg alltid manglet.

Det skjedde etter jeg hadde giftet meg med en mann og fikk to barn. Da har jeg møtt en dame på jobben og bare å se på henne gjorde at hjertet mitt hoppet. Da var det plutselig, denne følelsen alle snakket om og jeg visste med en gang at det var det jeg ønsket meg på et tidspunkt i fremtiden. Og så tilbrakte jeg de neste måneder og år med mine egne tanker og avgjørelser. Jeg hadde to barn og jeg ønsket dem å få et godt og trygt liv.

Så tok jeg den bevisste beslutningen å vente med mine behov så lenge, til barna mine var store nok. Jeg trengte omtrent 15 år å komme ut av skapet og sa til meg selv - min tid kommer.

ner i det jeg
jeg begynner
og holder fast
speil bildet p
- det DU og
du ønsker å

Livet mitt har føltes som et stykke drivved hvor jeg har drevet rundt med strømmen - blitt med - latt meg styre av andres fordommer og min egen frykt Hvor "tryggheten" har vært den dominerende følelsen som fikk bestemme. Vært redd for å gjøre opprør i frykt for å drukne -bli dratt ned i en malstrøm av "feile" følelser bli alene med meg selv, forlatt og ensom.

Det ble uungåelig malstrømmen tok meg, det ble en karusell av følelser. Det viste seg at malstrømmen var ingenting å frykte for der så jeg speilbilde i vannet. Der så jeg først et ansikt med øyne fylt med sinne over tapt frihet. Styrken kommer i det jeg får tak i meg selv på ny.

Jeg begynner å møte blikket i speilbildet og holder fast ved det. Jeg tar blikket i speilbildet på alvor som nå forteller: nå er det DU og bare DU som bestemmer hvordan du ønsker å leve fremover.

Vi må alle ta den tiden det tar

En refleksjon fra en som nylig fant hjem, men mest av alt er dette en takk til henne som som gikk for å ta vare på seg selv.

Min historie er gammel og dette skrives for å si noe om hvor forskjellige våre veier kan være og at vi alle trenger den tiden det tar. En er ikke nødvendigvis transsynt eller en som bevisst forneker sin legning, man bare vet det ikke ennå. Jeg ser først nå at jeg alltid har vært lesbisk, men jeg måtte bli over 40. Tenk kor heldig jeg er som slipper å ta det med meg i graven.

Min venninne fra studietiden skulle jeg gjerne takket, på grunn av henne ble nok min reise lettere enn det kunne ha vært når det endelig kom opp til overflaten.

Hun turte å være seg selv den gangen for snart 20 år siden. Hun så meg nok allerede den første gangen vi møttes, det vet jeg nå, men jeg selv ante det ikke før nylig.

Vi møttes på universitetet og ble etter hvert mer enn gode venner, men i mitt hodet var jeg «hetero», så da ble ting etterhvert litt vanskelig for oss begge. En skal alltid være varsom mot andre og samtidig må være ærlig og tro mot seg selv, vi må alle gå denne veien i eget tempo.

Hun jeg møtte var fra bygda litt vest for Oslo der jeg bodde, men hadde flyttet inn til byen. Vi studerte sammen på UIO for ca. 18 år siden.

Hun var tydelig og viste hvor hun stod, «Jeg er lesbisk, sa hun tidlig i vårt vennskap» og jeg svarte nok noe slikt, «samme for meg, du er deg» Jeg var jo «hetero», så hennes kjærlighetsliv trengte ikke jeg å forholde meg til.

Hun var en raus, positiv, snill, omtenksum og en trygg venninne jeg trengte og satte stor pris på og lærte mye av. Mer en gode venninner ble vi etter hvert og det kalles nok mest kjærlighet, men det skjønte ikke jeg da og jeg kunne heller ikke stått i det den gangen. Tanken om at jeg selv var lesbisk kom aldri opp i min bevissthet, selv om vårt vennskap ble mer enn et normalt

vennskap. Jeg så det ikke og skjønnte ikke hvor det bar, jeg var og forble «hetero». Hodet og kroppen var ikke på samme sted rett og slett.

Etter vårt litt lange og spesielle vennskap, burde det være trygt å ta opp temaet. Hun var tøff nok til å forsiktig å ymta frempå, at jeg kanskje var som hun, langt der inne et sted. Det ble for mye, så hun fikk et svar jeg gjerne skulle vært foruten «jeg er jo hetero, så det går ikke». Det såret og gjorde vondt, det vet jeg nå, men jeg var ikke klar til å bære det da.

Så hun gikk og så seg aldri tilbake, som riktig var og noe jeg er veldig glad for hun gjorde, siden hun måtte ta vare på seg selv.

Den gangen ville jeg aldri kunne gi henne det hun trengte og søkte, siden jeg ikke var på plass og ikke visste hvor jeg hørte hjemme. Våre veier skiltes og jeg mistet min dyrebare venninne/ kjæreste, som var det eneste riktige. Vi to var på ulikt sted og kunne ikke fortsette veien sammen.

Jeg var allerede godt i skapet, men når hun dro klarte jeg og kravle enda lengre inn. Det vi hadde ble helt fortrent og vi to har nok aldri vært oppe i min bevissthet siden, før jeg no forsto hvor jeg hørte hjemme, nå snart 20 år etter.

Så hvem hun er, hvor bor hun, hvordan livet hennes ble, det vil jeg nok aldri få vite.

I dag skulle jeg gjerne visst hvem hun var og fått takket henne ordentlig, men det går ikke, jeg husker ikke lengre hennes fornavn. (Dette var før alle sosiale medier, så henne finner jeg nok aldri og det blir vanskelig å lete uten et navn)

En stor takk skulle hun fått for det hun gav meg av kjærlighet, omsorg og uvurderlig tålmodighet, alt for at jeg skulle få se hvem jeg var og hvor jeg hører til. Den gangen var jeg ikke klar, uansett hvor tålmodig, forsiktig og snill hun var. Vi har alle vår vei, og den må vi gå. Den tiden vi trenger, trenger vi. Det viktigste tenker jeg er å ikke dvele ved det som ikke ble og vi ikke fikk, for det kan vi aldri få tilbake.

Jeg kunne ikke velge kjærligheten da, for mitt mål i livet var familie og barn og da måtte en nesten gå for en mann. Godt at verden har gått fremover.

Jeg har vært heldig og fått mitt barn til slutt. For meg ble det uten en mann, jeg fant han aldri, min kropp og mitt sinn ville ha noe annet, uten at jeg var det bevisst. Da klokken begynte å tikke på ordentlig valgte jeg å ta turen til Danmark for å oppnå min drøm om barn.

Men kjærligheten og livet med en partner, hadde jeg valgt bort når jeg lot henne gå. Så savnet og ensomheten ble etter hvert min «venn», det førte til en ny søken om å finne meg selv og komme hjem. Først nylig var jeg klar til å se hvem jeg var, så enkelt, men likevel så vanskelig. Jeg var lesbisk.

Jeg er så inderlig glad for at hun turte og være seg selv da vi møttes, for når jeg var klar og forstod hvor skoen trykket, kom minnene tilbake og jeg visste at kjærligheten faktisk er for meg der fremme et sted.

Mitt håp er at hun har fått det livet hun fortjener og hun ønsket seg. Hva hun heter kommer kanskje aldri tilbake, men jeg ville gitt en stor takk, helt innerst fra mitt hjerte, for det hun gav og den hun var for meg den gangen. Det har vært til uvurderlig hjelp, når jeg endelig var klar til å se hvem jeg er og hvor jeg vil kunne finne min store kjærlighet.

Deltaker 20

eg var og ikke b
eg samtidig vel
for meg selv. Je
ikke sette noen
bare at jeg ka
kvinne og menn.
kvinner overalt
og på datteren

Håret hennes hang så flott nedover ryggen. Jeg husker at jeg fulgte litt etter henne de dagene jeg var på sørlandscamping med familien – på avstand. Vi snakket aldri et ord sammen. Hun var min første jenteforelskelse, og som de fleste senere, på avstand.

For et par år siden var jeg som 60-åring på det ytterste stupet igjen. Leve – ikke leve. Øyeblikket som tok meg tilbake fra stupet kom da jeg innså hva som manglet for at jeg kunne ta livet mitt på alvor. Jeg var jo så gammel, var det ikke for sent? Så kom et lite håp. Kan jeg tørre det? Er dette en mulighet for meg? Jeg snudde så langsomt blikket mitt mot kvinner. Samtidig var jeg i krig med meg selv. Du er syndig – du er feil – du er forvirret – det går over – du må skamme deg. Jeg var tolerant overfor alle andre, men fryktelig streng mot meg selv.

Fra dette øyeblikket begynte jeg å gå med millimeterskritt mot et miljø hvor jeg skulle møte likesinnede. Det tok to år før jeg nærmet meg Fri sine lokaler fra jeg fikk et navn jeg kunne kontakte. Da jeg kunne fortelle en prest hvem jeg var og ikke bli fordømt og kastet på dør, kunne jeg samtidig veldig sakte bli mer tolerant overfor meg selv. Jeg vet ikke hva jeg er, og vil ikke sette noen merkelapp på meg selv. Jeg vet bare at jeg kan være tiltrukket av både kvinner og menn.

Nå ser jeg kvinner overalt. For noen uker siden satt jeg og datteren min i bilen og ventet på at to fotgjengere skulle gå over veien. Så du den nydelige hunden? – sa datteren min. Jeg så to nydelige damer som krysset veien foran oss, og lurte på om de var et par. Hunden så jeg aldri noe til.

å kysse en
vurderte å spørre
men feiga ut
hva redd for
å gift med

Styrken vokste på innsiden. Tafattheten, tausheten, oppgittheten, det mørke seige tjæreaktige begynte å vike. Timene i gruppeterapi mandag, tirsdag og fredag hver uke begynte å gjøre noe med meg. Dette var en terapiform hvor jeg ikke snakket så mye, men ble lært til å kjenne på energier i kroppen og at jeg i det hele tatt hadde en kropp. Og jeg begynte å akseptere, føle at det er greit, at jeg er som jeg er. Jeg begynte å kjenne på stålstangen inni meg, kunne ta rundt den med begge hender og kjenne kraften i meg, den jeg hadde latt gli ut av hendene og livet mitt siden ungene var små. Jeg hadde gått fra å være en fri, lett sjel til å bli en selvutslettende og usynlig mor og kone. En skygge av det potensialet av et menneske jeg en gang var. Men nå var oppvåkningen kommet.

En slags erotisk kraft tok form og ideen om hvordan det ville være å kysse en kvinne tok mye plass. Ville det være annerledes? Jeg vurderte å spørre en venninne da vi var på ferietur til Danmark, men jeg feiga ut.

Jeg var ikke opptatt av hva det spørsmålet ville definere meg som, jeg var jo tross alt gift med en mann på 15. året og noe annet enn at jeg var heterofil, ville bare være rart. Men så var det disse leppene da, sikkert myke, varme, forsiktige, kanskje krevende, kvinnelige lepper..

En dag i april noen måneder etter kvinneleppefascinasjonen hadde begynt å røre på seg, fortalte (faktisk den samme venninnen fra ferieturen) at hun var bifil. BANGKRÆSJ og de gamle tjæreinnsmurte tunge dørene mine fløy opp. Der var det. Akkurat sånn. Ordet tok all plass i meg og noe stort forandret seg. Jeg ble ommøblert.

**Kanskje at det fantes muligheter for / at det eksisterte en sjans for / kanskje dette kunne være noe også for meg/ å kysse kvinnelepper; duftende, sensuelle, forsiktige, krevende, myke-myke-myke. Og for et vidunderlig frigjørende konsept disse bifil-greiene var!
Kunne jeg være sånn?**

Natten etter at ordet flagret ut av min venns munn, satt jeg i bilen min i timer og ble en sommerfugl. Frigjøringen og forvandlingen hadde skjedd.

Og vet du hva? Kvinnelepper er akkurat så fantastiske.

Deltaker 17

Deltaker 1 – Veslemøy Myrstad

Deltaker 6 – Martin Hristov

Deltaker 7 – Lotte Pia Stenfors

Deltaker 10 – Grethe Karin Solbakk

Deltaker 12 – Patricia Noemi

Deltaker 18 – Charlotte Johansen

Resten av deltakerne ønsker ikke å stå fram med navn